

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	03-05-2010	Sig. znak:
V vodnost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 090-137/2009/5		

I U 1864/2009-16

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

I N

S K L E P

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višjega sodnika mag. Damjana Gantarja, ob sodelovanju višjih sodnic svetnic Alenke Belič in mag. Darinke Dekleva Marguč kot članic senata ter sodne strojepisne Petre Zidar kot zapisnikarice, v upravnem sporu tožeče stranke SGP TEHNIK d.d., Stara cesta 2, Škofja Loka, ki ga zastopa direktor družbe mag. Klemen Ferjančič, njega Zoran Korenčan, odvetnik v Ljubljani, proti toženi stranki 1. Informacijski pooblaščenec, Ljubljana in 2. AJPES, Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke proti odločbi prvotožene stranke št. 090-137/2009/1 z dne 1. 10. 2009, na nejavni seji dne 28. 4. 2010

o d l o č i l o:

- 1. Tožba zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-137/2009/1 z dne 1. 10. 2009 se zavrne.**
- 2. Tožba zoper AJPES, Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve se zavrže.**

O b r a z l o ž i t e v

Prvotožena stranka je odločila, da je pritožba zoper molk drugotožene stranke kot organa utemeljena (1. točka izreka), nato pa je zavrnila zahtevo tožnika, ker zahtevane informacije niso informacije javnega značaja (2. točka izreka) in prav tako odločila, da posebni stroški niso nastali (3. točka izreka). V svoji obrazložitvi prvotožena stranka navaja, da je tožnik pri organu naročil izdelavo bonitetne ocene S.BON-1P in jo 30. 6. 2009 tudi prejel. Tožnik je na organ naslovil dopis, v katerem je prosil za pisno obrazložitev določenih vprašanj, organ pa je pojasnil, na čem temelji bonitetna ocena, sam postopek ocenitve pa predstavlja poslovno skrivnost. Tožnik se je ponovno obrnil na drugotoženo stranko, ker se ne strinja, da predstavlja postopek ocenitve poslovno skrivnost, drugotožena stranka pa mu je tudi odgovorila. Nato pa se je tožnik obrnil na prvotoženo stranko s pritožbo, ki jo je označil kot pritožbo zaradi molka organa drugotožene stranke. Prvotožena stranka pa navaja, da je drugotožena stranka pravna oseba javnega prava in kot taka sodi

med zavezance za dostop do informacij javnega značaja, kar pa pomeni, da bi drugotožena stranka morala odločiti v skladu z določbami Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 51/06, v nadaljevanju ZDIJZ). V zvezi s tem je pritožba tožnika utemeljena, ker ima pravico, da se o njegovi zahtevi odloči v skladu z določbami ZDIJZ. Drugotožena stranka pa je ustanovljena na podlagi Sklepa o ustanovitvi Agencije Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve (Uradni list RS, št. 53/02, 87/02 in 16/07, v nadaljevanju Sklep o ustanovitvi) in se pri tem sklicuje na 8. člen tega sklepa, ki določa, da drugotožena stranka opravlja kot gospodarsko dejavnost, med drugim, tudi storitve izdelave bonitetnih poročil. To pa pomeni, da opravlja storitve, s katerimi nastopa na trgu in glede katerih se uporabljajo zakonitosti, ki veljajo na trgu. Poudarja, da je odločilno, da informacije, ki jih zahteva tožnik, pri drugotoženi stranki niso nastale v zvezi z izvajanjem njene javnopravne naloge, ampak v zvezi z izvajanjem tržne dejavnosti. Storitve drugotožene stranke ni vezana na njeno javnopravno delovanje, temveč se nanaša na zasebnopravni del dejavnosti, zato zahtevane informacije niso informacije javnega značaja v smislu 4. člena ZDIJZ.

Tožnik v tožbi navaja, da izpodbija 2. in 3. točko odločbe prvotožene stranke. V tožbi navaja, da je potrebno na javnih razpisih predložiti ustrezno bonitetno poročilo drugotožene stranke in se zahteva uvrstitev v visok bonitetni razred. Tožniku pa se neupravičeno onemogoča sodelovanje na razpisih, ker naj bi postopek ocenitve predstavljal poslovno skrivnost. Tožnik bi rad vedel, zakaj je bil tako ocenjen in se pritožil zaradi napačne uporabe kriterijev. Z objavo postopka ocenitve ne bi prišlo do kršitve varstva osebnih podatkov ali zaupnosti drugih individualnih podatkov, prav tako ne gre za podatek iz dokumenta, ki je v postopku izdelave. Prav tako ni podana nobena izjema, ki ne bi omogočala dostopa do podatkov po ZDIJZ. Poudarja, da je delo drugotožene stranke na podlagi 23. člena Sklepa o ustanovitvi javno in pri pripravi bonitetnih ocen izhaja iz javno dostopnih podatkov, ki jih mora zbirati in obdelovati skladno z zakonom, torej izhaja iz svojega javnega področja delovanja. Navaja, da je zaradi tega neutemeljeno sklicevanje na tržno dejavnost drugotožene stranke. Tožnik prikazuje tudi svoje poslovanje in navaja, da ni pojasnjeno, zakaj je sam uvrščen tako slabo. Drugotožena stranka pa je oseba javnega prava in sodi med zavezance za dostop do informacij javnega značaja. Tožnik zato predlaga, da se izpodbijana odločba v delu, ki ga tožnik izpodbija, odpravi in vrne zadeva v ponoven postopek prvotoženi stranki oziroma, da se odločba v izpodbijanem delu odpravi in odloči, da je drugotožena stranka dolžna posredovati tožniku kriterije, na podlagi katerih je bila pripravljena bonitetna ocena SB6 v juniju 2009, uveljavlja povrnitev stroškov postopka.

Prvotožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da vztraja pri svoji izpodbijani odločbi in predlaga, da se tožba zavrne. Poudarja, da ji je relevantno zgolj, ali je drugotožena stranka dolžna omogočiti dostop do informacij tudi v delu svoje dejavnosti, v okviru katere izdeluje bonitetna poročila, oziroma ali zahtevane informacije spadajo v delovno področje, ki je podvrženo ZDIJZ. Pri tem pa vztraja, da drugotožena stranka opravlja tudi gospodarsko dejavnost in zato zahtevane informacije niso informacije javnega značaja. Ne strinja se s stališčem tožnika, da gre pri izdelavi bonitetnih ocen za več kot očitno mešanje javnega delovanja z delom, ki ga tožena stranka poimenuje kot tržno dejavnost.

Drugotožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da opravlja bonitetne in druge storitve na podlagi Zakona o javnih agencijah (Uradni list RS, št. 52/02 in nadaljnji, v nadaljevanju ZJA), prav tako pa tudi na podlagi Zakona o plačilnem prometu. Tožniku pa je pojasnila, da je razvila novo metodologijo za določanje bonitetnih ocen gospodarskih družb, seveda pa lahko tožnik za posredovanje teh ocen zaprosi tudi drugo bonitetno organizacijo. Prav tako navaja, da meni, da ni bila pristojna odločati kot v upravni stvari in navaja razloge, zakaj predlaga, da se izpodbijana odločba izreče za nično po 1. točki 1. odstavka 279. člena Zakona o splošnem upravnem postopku

(Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji, v nadaljevanju ZUP). Predlaga, da se tožba kot nedovoljena zavrže, podrejeno, da se kot neutemeljena zavrne, uveljavlja povrnitev stroškov postopka.

K 1. točki izreka

Tožba ni utemeljena.

Med strankama ni sporno, da je tožnik pri drugotoženi stranki naročil izdelavo bonitetne ocene, kar je drugotožena stranka tudi naredila in mu jo posredovala. V zvezi z izdelavo bonitetne ocene pa tožnik od drugotožene stranke zahteva podatke oziroma odgovore v zvezi s tem, kako je tožena stranka izdelala bonitetno oceno.

ZDIJZ v 1. odstavku 1. člena določa, da je vsakomur omogočen prost dostop in uporaba informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. Drugotožena stranka je bila ustanovljena s Sklepom o ustanovitvi in prvotožena stranka pravilno poudarja, da je na podlagi 2. člena tega Sklepa o ustanovitvi pravna oseba javnega prava. Po presoji sodišča pa prvotožena stranka pravilno poudarja, da je drugotožena stranka zato zavezanec za dostop do informacij javnega značaja. Vendar Sklep o ustanovitvi določa naloge drugotožene stranke v 7. členu, v 8. členu pa določa tudi, da drugotožena stranka opravlja kot gospodarsko dejavnost, med drugim, tudi storitve izdelave bonitetnih poročil. Ker storitev izdelave bonitetnih poročil drugotožena stranka opravlja kot gospodarsko dejavnost, je pravilno stališče tožene stranke, da s tem opravlja tržno dejavnost in v zvezi z izdelavo bonitetnih poročil ne gre za informacije, ki so v povezavi z javnopravnim delovanjem drugotožene stranke. Prvotožena stranka je zato pravilno zaključila, da v danem primeru ne gre za informacijo javnega značaja, kot jo določa 1. odstavek 4. člena ZDIJZ. Odločitev prvotožene stranke je zato pravilna in zakonita.

Na pravilno odločitev prvotožene stranke ne morejo vplivati tožbeni razlogi tožnika. Tožnik predvsem opozarja na 23. člen Sklepa o ustanovitvi, ki med drugim določa, da je delo drugotožene stranke javno. Vendar je potrebno pri tem upoštevati celotno besedilo navedene določbe, ki pa se z ničemer ne sklicuje na dela, ki jih drugotožena stranka opravlja kot gospodarsko dejavnost po 8. členu, zato tega določila ni mogoče uporabiti v tem konkretnem primeru. Tožnik prav tako navaja, da drugotožena stranka pri izdelavi bonitetnega poročila uporablja svoje skrajšano ime, vendar tudi ta ugovor ne more vplivati na pravilno odločitev prvotožene stranke. Na podlagi 3. člena Sklepa o ustanovitvi je določeno ime in sedež drugotožene stranke, Sklep o ustanovitvi pa ne določa drugačne uporabe imena pri opravljanju gospodarske dejavnosti, zato ta ugovor ne more biti upošteven. Ker izdelava bonitetnih poročil predstavlja gospodarsko dejavnost drugotožene stranke, na pravilno odločitev prvotožene stranke ne morejo vplivati ugovori v zvezi s samim postopkom izdelave bonitetnega poročila oziroma razlogov, zakaj ga je tožnik naročil.

Po presoji sodišča zahtevana informacija ni informacija javnega značaja po 1. odstavku 4. člena ZDIJZ, zato je odločitev prvotožene stranke pravilna in je sodišče tožbo zaradi tega kot neutemeljeno zavrnilo na podlagi 1. odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1). Ker je sodišče zavrnilo tožbo, tožnik nosi sam svoje stroške postopka na podlagi 4. odstavka 25. člena ZUS-1.

K 2. točki izreka

Sodišče je tožbo zoper drugotoženo stranko zavrglo iz naslednjih razlogov:

Na podlagi 31. člena ZDIJZ je mogoče zoper odločbo prvotožene stranke začeti upravni spor skladno z zakonom. To pomeni, da je upravni spor dopusten le zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca. Sodišče je tožbo proti drugi toženi stranki zavrglo na podlagi 4. točke 1. odstavka 36. člena ZUS-1, ker akt drugotožene stranke ni akt, ki se lahko izpodbija v upravnem sporu.

Sodišče sledi stališču prvotožene stranke, da bi morala drugotožena stranka, ko je prejela tožnikovo zahtevo za dostop do informacije javnega značaja, postopati po 12. do 26. členu ZDIJZ in odločiti o tožnikovi zahtevi. Ker je tožnik zahteval dostop do informacij javnega značaja po določenih ZDIJZ, tudi ni mogoče slediti ugovoru drugotožene stranke, da gre za ničnost po 1. točki 1. odstavka 279. člena ZUP. Tožnik je vložil zahtevo za dostop do informacij javnega značaja po ZDIJZ, in tožena stranka bi morala o tem odločiti po določenih ZDIJZ. Na podlagi 1. odstavka 21. člena ZDIJZ pa se za sam postopek uporabljajo določbe ZUP.

Ker je sodišče tožbo zoper drugotoženo stranko zavrglo, vsaka stranka trpi svoje stroške postopka na podlagi 4. odstavka 25. člena ZUS-1.

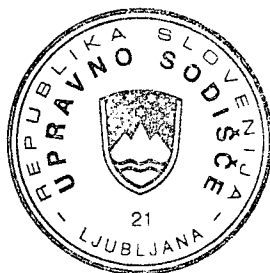
PRAVNI POUK: Zoper sodbo ni dovoljena pritožba (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper sklep o zavrženju tožbe je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka. Pritožba se vložijo pisno v treh izvodih priporočeno na pošto ali neposredno pri tem sodišču. Pritožba se šteje za pravočasno, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno na pošto.

Na podlagi 2. odstavka 22. člena ZUS-1 lahko v postopku s pritožbo stranka opravlja dejanja samo po pooblaščenca, ki ima opravljen pravniški državni izpit. Pritožba mora obsegati navedbo sklepa zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen Zakona o pravnem postopku, ZPP). Če odvetnik k pritožbi ne priloži pooblastila, se pritožba zavrže (5. odstavek 98. člena ZPP), sodišče mu ne dovoli, da bi začasnopravljaj dejanja v postopku. V postopku s pritožbo se ne uporabljajo določbe 108. člena ZPP. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (3. odstavek 105.a člena ZPP). Določila ZPP se uporabljajo na podlagi 1. odstavka 22. člena ZUS-1.

V Ljubljani, dne 28. 4. 2010

Predsednik senata:
mag. Damjan Gantar, l.r.

Ta prepis je ~~seglasen z izvornikom~~
Podpis pristojne sodne osebe: